

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО ЗА РАТНЕ
ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ.бр.9/06
03.08.2008.године
Београд
МП/МС

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
- Већу за ратне злочине -

Београд

На основу чл. 46. ст.2. тач.3., 265. ст.1. и 266. Законика о кривичном поступку а у вези са одредбама из чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ГРУЈИЋ БРАНКА, [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Србин,
држављанин Републике Српске и Србије, неосуђиван, сада у притвору по
решењу Већа за ратне злочине у Београду у предмету тога суда КВ.5/05,

2. ПОПОВИЋ БРАНКА, [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED] по занимању машински
техничар, Србин, држављанин Р Србије, неосуђиван, сада у притвору по
решењу Већа за ратне злочине у Београду у предмету тога суда КВ.5/05,

Ш Т О С У:

За време оружаних сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), бивше Републике СФРЈ, који су се водили између наоружаних формација на страни Српског, Муслиманског и Хрватског народа у периоду од почетка 1992. – 1995.године, као припадници српске стране у сукобу, на подручју Општине Зворник, кршили правила Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године (IV Женевска Конвенција – ратификована Одлуком Скупштине ФНРЈ, «Сл.лист» бр.24/50) и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), и то:

окр.**Грујић Бранко** у својствима: Председника Привремене Владе (на коју функцију је изабран Одлуком Кризног штаба број 01-1/92 од 10.04.1992.године, чији је командант у то време био), Председника Ратног штаба и Ратног секретаријата (на које функције је именован Одлуком Привремене Владе бр.01-023-42/92 од 20.05.1992.године), а

окр.**Поповић Бранко** у својствима: Команданта Штаба Територијалне одбране (на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-44/92 од 28.04.1992.године под лажним именом *Марко Павловић*) и члана Ратног штаба (на коју функцију је именован, такође под лажним именом *Марко Павловић* Одлуком Привремене Владе број 01-023-42/92 од 20.05.1992.године);

- које функције су оптужени обављали у новоформираној Српској Општини Зворник проглашеној Одлуком њене Скупштине број 01-023-237/92 од 15.03.1992.године;

па су тако:

кршећи правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а), б) и ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.2. тач.а), ц) и е) Протокола II, по претходном договору, смишљено и синхронизовано предузимали акције и радње из својих овлашћења у циљу принудног раздвајања и незаконитог узимања за таоце цивиле мушкарце муслиманске националности из села Клиса, Ђулићи, Грбавци, Кучић Куле, Гребе, Шетићи и др., на тај начин што су усмено наредили и преко јединица Територијалне одбране (ТО) и припадника Полиције Зворника, силом спровели, да се након постигнутог договора између представника тадашње структуре власти Српске Општине Зворник коју су представљали Мијатовић Јово - Председник Скупштине Општине Зворник и Спасојевић Драган - директор предузећа

„Аутотранспорт“ и представника муслиманског становништва села Ђулићи, Клиса и мештана других села муслиманске националности привремено избеглих у ова два села, Ђулић Алија – председник Месне заједнице Ђулићи и Терзић Зијо – председник Месне заједнице Клиса, од **31.05.1992.године**, у одржаног у кући Винка Радовића [REDACTED] о добровољном исељењу свих мештана – цивилних лица напред наведених села, овај договор не испоштује у делу где војно способном мушком становништву неће бити дозвољено исељење већ ће се узети за таоце и размену, па су у том циљу у раним јутарњим часовима на дан **01.06.1992.године** (дану договореном за добровољно исељење) са већим бројем јединица Територијалне одбране војно опколили село Клиса и Ђулиће, при чему су употребили и неколико тенкова и борбених возила „прага“, истима запречили раскрсницу у Ђулићима и тако онемогућили становништву да се упуте према Сапни, правцу договореном за исељење и на којој раскрсници је Џинић [REDACTED] Мурата из Клисе, који се побунио због онемогућавања исељавања у договореном правцу, један непознати припадник ТО пуцњем из пушке лишио живота, након чега су наоружани територијалци наредили да сво становништво крене преко брда до асфалтног пута у месту Бијели Поток према Зворнику, што су ови морали и учинити а колона становништва је током кретања са обе стране, била спровођена оружаном пратњом, па, како је пристизала у Бијели Поток тако су поједини припадници ТО раздвајали војно способне мушкарце у колону по два са рукама на потиљак на самом путу иза припремљених паркираних теретних возила, при чему су непознати територијалци, неколико цивилних лица која су се због раздвајања од породица побунила, лишили живота и то: Гребих Мустафу [REDACTED] Џинић [REDACTED] Алију [REDACTED] Парган Хусеина [REDACTED] [REDACTED] Мајловић Јунуза [REDACTED] [REDACTED] и Селимовић [REDACTED] Емина [REDACTED] док су жене, децу и старце одвојили у једну овећу ливаду поред пута, од истих одузели лична документа те предвече, истог дана, са аутобусима и камионима превезли их до места Мемичи - линије раздвајања зараћених страна, да би ови потом прешли на подручје Тузле, а раздвојено војно способно муслиманско мушко становништво – њих између 600-700 лица, пре жена, деце и стараца, укрцавају у товарне сандуке теретних возила и под стражом и пратњом како припадника територијалне одбране тако и полиције превозе до Техничко-школског центра (ТШЦ) у Каракају, где оштећени, при уласку у овај објекат и то прво у мању просторију до самог улаза, пролазе кроз припремљени шпалир територијалаца, који су их при проласку тукли разним предметима: моткама, палицама и сличним предметима, затим, оштећене таоце затварају и држе под стражом Каракајске чете ТО у овом објекту све до **05.06.1992.године**, коју је посебно за те намене ангажовао окр.Поповић Бранко, мада је просторија у којој су затворени таоци, просторно неодговарајућа њиховом броју и потпуно безусловна, јер у њој

није имало ни минималних прописаних услова за боравак – лежаји, покривачи... и услова за одржавање личне и здравствене хигијене, услед чега је њихово физичко и ментално здравље било озбиљно угрожено, те тако нечовечним поступањем вређали људско достојанство оштећених, а за које услове су окривљени знали; и услед којих се, истог дана по затварању, смртно угушило више лица међу којима су били и: Грахић Салих, Грахић Мурадиф, Селимовић Авдија, Смаиловић Енвер, Јашаревић Мирсад и Мајловић Енес;

затим истог дана, од оштећених таоца, непознати територијалци у групи са њиховим старешином познатим по презимену «Пиварски» одузимају лична документа, ствари од вредности и новац, који предмети су потом предати у Штаб територијалне одбране, код окривљеног **Поповића**, по чијем налогу су одузети предмети даље прослеђени у Општину Зворник;

такође, истог дана по затварању, окривљени **Грујић Бранко** одлази до ТШЦ заједно са Спасојевић Драганом где се уверио да су узети таоци затворени, да је смештајни простор недовољан и да таоци нису добили храну, те потом;

у вечерњим сатима **01.06.1992.године**, по накнадном договору, окривљени **Грујић и Поповић**, доносе одлуку да се из ТШЦ пусти оштећени Лупић Аган, бивши полицајац из Зворника као и раније лишен слободе оштећени Ђулић Алија, којима, окривљени **Поповић**, издаје пропусницу за пролаз према Тузли, кроз положаје под контролом српске стране у сукобу, наводно у циљу преношења поруке за размену ових узетих муслиманских таоца за заробљене Србе у Тузли, коју одлуку окривљених спроводи Спасојевић Драган и заједно са Араповић Иваном, припадником Каракајске чете ТО дана **02.06.1992.године** и ову двојицу оштећених својим колима одвози до линије раздвајања у Мемићима;

након више часова проведених у првој просторији ТШЦ, оштећени таоци, у потрази за простором и ваздухом, проваљују монтажни зид друге просторије где проналазе чесму са водом, да би након овога оштећени били пребачени и затворени у део велике хале – простор који је био ограђен плетеном арматуром и где остају све до **05.06.1992. године**, у ком периоду, припадници каракајске чете нису спречавали улазак и одвођење, па и убиства оштећених талаца од стране, за сада, непознатих припадника територијалне одбране, који су неовлашћено улазили, физички и психички злостављали и мучили оштећене, тиме што су наређивали да певају четничке песме, испитивали их и при том разним предметима тукли, а један већи број изводили у прву просторију до самог улаза, где су их лишавали живота, на који начин је лишен живота и Мајловић Авдија а из које просторије су се, одмах по извођењу оштећених, чули пуцњи, које лешеве је потом, по позиву, са теретним возилом, у више наврата одвозио Милан Радовић (који је одређен испред Асанационе комисије формиране

Одлуком Привремене владе да превози лешеве) до места званог «Герина кланица»;

дана **05.јуна 1992. године**, окривљени **Грујић и Поповић**, одлучују да се таоци изместе из ТШЦ, у ком циљу ангажују два зглобна и два обична аутобуса предузећа «Дринатранс» из Зворника, са којима превозе таоце до Дома културе у Пилици, ком укрцавању таоца у Каракају присуствује и окр. **Грујић** уз обећање таоцима да ће бити размењени, превоз до Пилице обезбеђују припадници територијалне одбране, затим оштећене таоце затварају у Дом културе, где такође, није имало ни минималних здравствених, хигијенских и просторних услова за њихов боравак, па тако и даље нечовечним поступањем вређају људско достојанство оштећених и где таоце, под стражом држи чета Територијалне одбране из Пилице, за те намене посебно ангажована по налогу окривљеног **Поповића**, чији припадници такође не спречавају улазак и одвођење те убиство оштећених од стране непознатих припадника ТО познатих по надимцима «Целат», «Пипа», «Бошко из Каракаја» и др., и где су из Дома изведена и лишена живота три-четири непозната таоца, да би после неколико дана, ови исти припадници ТО, заточене таоце из Дома, са три теретна возила и у три туре одвезли до места званог «Герина кланица» у Каракају, где су их све лишили живота, након чега је на ово место изашла Асанациона комисија и поново Радовић Милан са теретним возилом који је превезао лешеве до масовне гробнице где су их сахрањивали;

а до сада је, након завршетка рата, од приближно 600-700 затворених и убијених таоца, идентификовано њих 270 лица у масовним гробницама, од чега:

- на месту Грбавци 35 лица, бивших мештана из Ђулића, Клисе, Шетића, Кучић Куле, Бијелог Потока, Грбаваца, Тршића, Челишмана, Радаве, Доњих Грбаваца, Гребе, Мракодола и Сјенкоса, и то:

Лолић Мурат, Селимовић Смајо, Мајловић Јунуз, Грахић ██████████ Мурадиф, Лимић Ибрахим, Џинић Алија, Авдић ██████████ Хрустан, Селимовић Емин, Ибрић Сејфо, Дардаган Хусеин, Рамић Изо, Лолић Изет, Кадрић Мирсад, Џафић Сенад, Халиловић Фетија, Рамић Ризван, Мемичановић Фехим, Мустајбашић Мустафа, Хамзић Нешад, Авдић Ђазим, Омеровић Мујо, Лупић Рамиз, Окановић Реиф, Бошњаковић Рифет, Селимовић Авдија, Гребич Мустафа, Мусић Ахмет, Авдић Хасан, Суљић Музафир, Терзић Авдија, Адемковић Бериз, Авдић, ██████████ Хрустан, Грахић Салих, Исламовић Аган и Мусић Џемил; а,

- на месту званом «Црни Врх» 235 лица бивших мештана из Булића, Клисе, Шетића, Кучић Куле, Бијелог Потока, Грбаваца, Тршића, Челишмана, Радаве, Доњих Грбаваца, Гребе, Мракодола, Сјенкоса, Петковаца, Снагова, Калудрана, Хајдаревића, Гуштера, Новог Села, и то:

Селимовић Аган, Гојкић Нијаз, Омеровић Един, Гојкић Хусеин, Алић Алија, Софтић Мешан, Рамић Фетија, Терзић Рашид, Бошњакковић Ибрахим, Софтић Хакија, Делић Осман, Хуремовић Исмет, Грахић Сафет, Исламовић Мустафа, Окић Ферхат, Јашаревић Нурија, Хасановић Фетија, Бегановић Халил, Селимовић Цевад, Мустајбашић Изудин, Осмић Фахрудин, Хасановић Мурадиф, Јашаревић Вехид, Селимовић Мевлудин, Делић Нихад, Авдић Садик, Халиловић Шемсудин, Џинић Хазим, Таловић Есад, Мемиџановић Алија, Џинић Харис, Хамзић Асим, Селимовић Зенун, Хрустић ██████████ Фехрат, Џинић Енвер, Бајрић Сакиб, Хрустић Фикрет, Хрустић Мухамет, Гојкић Мустафа, Мустајбашић Елвир, Алић Реџо, Јашаревић Елвир, Чектавица Охран, Лолић Џемо, Џинић Изет, Хасановић Хусеин, Грахић Сејад, Черкић Нурија, Топаловић Аган, Џинић Рифет, Ђулић Рифет, Џинић Химзо, Дардаган Хасан, Грахић Халил, Мусић Салих, Грахић Хазим, Ђулић Сулејман, Алић Хариз, Грахић Мирсад, Џафић Аган, Дардаган Суад, Омеровић Сафет, Рамић Мухидин, Дураковић Хајрудин, Грахић Хасан, Алић Решид, Рамић Мехмедалија, Исламовић Шабан, Хоџић Ибришим, Хрустић Кајтаз, Џинић Сејдалија, Хамзић Шабан, Алић Мехдо, Грахић Алија, Ђулић Емин, Ахметовић Аган, Алић Садик, Џинић Расим, Тахић Амир, Лупић Ђбро, Лолић Ахмет, Делић Менсур, Рамић Мурат, Алић Рашид, Хрустић Мевлудин, Софтић Сафет, Ђулић Мухамед, Селимовић Хусејин, Салкић Рамо, Алић Сафет, Делић Фахрудин, Авдић Мухамед, Хрустић Мехмедалија, Ибрахимовић Мухамед, Хрустић ██████████ Фехрат, Хрустић Неџад, Алић Низјаз, Хамзић Расим, Мустафић Сенад, Хрустић Мухамед, Авдић Хусеин, Тахић Музафир, Делић Мирсад, Џинић Мустафа, Џинић Изет, Бегановић Салкан, Рамић Мустафа, Грахић Салко, Топаловић Аљо, Дардаган Мемсур, Хамзић Изет, Мухамедбеговић Адмир, Муратовић Издриз, Грахић Елвир, Грахић Јасмин, Алић Абдулах, Ибрахимовић Изет, Хусејиновић Мехдин, Алић Осман, Тахић Мирсад, Топаловић Сафет, Ибрахимовић Елвир, Делић Нуриф, Ибрахимовић Химзо, Хајдаревић Харис, Мусић Абдурахман, Џинић Сабит, Мусић Изудин, Ђулић ██████████ Алија, Грахић Алија, Омеровић Мемсудин, Грахић Нијаз, Делић Сафет, Дардаган Осман, Хасановић Фехим, Ђулић Хазим, Тахић Аган, Лупић Рамо, Хрустић Фетија, Ибрахимовић Јасмин, Делић Нусрет, Чолић Мухамед, Делић Сејдо, Топаловић Суљо, Ђулић Сабит, Алић Самед, Шерифовић Енес, Чолић Насуф, Лолић Енвер, Ђулић Сеад, Тахић Хасан, Окић Ибрахим, Ђулић Хазим, Осмић Јасмин, Ђулић Хајрудин, Авдић Ариф, Ђулић Адмир, Ђулић Џемил, Алић Рефик,

Ибрахимовић Еснаф, Грахић Хајдар, Муратовић Сенад, Алић Фикрет, Сеферовић Мујо, Ибрахимовић Осман, Хасановић Сејдо, Авдић Хасиб, Јашаревеић Авдо, Џафић Смаил, Мусић Хакија, Хусејновић Сејфо, Селимовић Рифет, Дураковић Мумин, Шерифовић Рифет, Ђулић Исмет, Гојкић Аган, Калајџић Фетија, Делић Смајил, Делић Амир, Бегановић Џевад, Омеровић Беган, Муратовић Бериз, Грахић Мехмед, Бегановић Идриз, Лупић Махмут, Грахић Сенад, Јашаревеић Хасан, Рамић Хамдија, Сеферовић Хусеин, Нукић Исмет, Хусејновић Расим, Делић Нурија, Авдић Џенит, Шерифовић Сафет, Хасановић Муриз, Омеровић Сулејман, Џинић Мухамед, Таловић Хајро, Хрустић Мехмедалија, Смајловић Смајо, Лолић Салих, Грахић Мухамед, Бегановић Мурис, Грахић Халчо, Ахметовић Исмет, Хуремовић Сафет, Гојкић Химзо, Бекрић Сабит, Бекрић Абдулах, Шерифовић Хајдар, Бегановић Рефик, Хуремовић Мирзет, Бегановић Мустафа, Сакић Салих, Лолић Џевад, Хамзић Ибрахим, Смајић Авдо, Топаловић Изет, Делић Хрустан, Бегановић Сафет, Брзовић Бего, Догић Мехмедалија, Гојкић Алија, Тахић Мустафа, Ибрахимовић Нијаз, Брзовић Сејфо, Смајловић Исмет, Селимовић Сафет, Хусејновић Шевко, Алић Сабит, Алић Самир, Омеровић Зеир, Суљић Узеир, Хусејновић Нихад и Лупић Мехо.

-чиме су учинили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Већем за ратне злочине Окружног суда у Београду закаже и одржи главни јавни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда;
2. Оштећене које саслушати у својству сведока и то: заштићеног сведока (ХФ) [REDACTED] - [REDACTED] Гојкић Мехмедалију [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Ђулић Алију [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Лупић Агана [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Џинић Ђулаферу [REDACTED] [REDACTED] Хасановић Ханифу [REDACTED] [REDACTED] Јашаревеић Фатиму [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Алић Џемилу [REDACTED] [REDACTED] Делић Сећу [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Бркић Мурадифу [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Јашић Мунавџеру [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] као и Ђулић Неџада, кога

позвати преко Тужилаштва хашког трибунала (истражитељ Рита Прадан) који располажу сазнањем о месту пребивалишта овог сведока – преживелог из страдања у Техничко школском центру.

3. Окривљене: Грујић Бранка [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] и Поповић Бранка [REDACTED] [REDACTED] обојица сада у притвору по оптужници КТРЗ-17/04 у предмету тога суда КВ.5/05;
4. Браниоце окривљених;
5. Сведоке: заштићеног сведока «Q», Грахић Ахмета [REDACTED] [REDACTED] Василић Маринка [REDACTED] [REDACTED] Павловић Пера [REDACTED] [REDACTED] Танић Петра [REDACTED] [REDACTED] Радовић Милана [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Панић Петка [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Васић Драгомира [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Радовић Винка [REDACTED] [REDACTED] Павловић Драгана [REDACTED] [REDACTED] Ерић Косту [REDACTED] [REDACTED] Араповић Ивана [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Стевановић Душана [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Благојевић Здравко [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Пејић Љубишу [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Благојевић Миленка [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Ристановић Миленка [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Видовић Драгана [REDACTED] [REDACTED] Стевановић Драгана [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Јурошевић Петра [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Делић Влада [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Јурошевић Веселина [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Николић Цвјетина [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Машановић Драгана [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Петровић Пера [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Јурошевић Дика [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
6. Да се на главни претрес позове проф.др.Зденко Цирхлаж из Тузле који је био председник комисије приликом идентификације лешева из масовних гробница.
7. Да се на главном претресу изврши суочење између оштећеног Ђулић Алије и сведока «Q».
8. Да се изврши препознавање окривљеног Бранка Поповића од стране оштећеног Ђулић Алије.

Да се као доказ на главном претресу прочитају:

- записници о узетим изјавама од стране истражитеља Хашког трибунала од следећих лица и то:

сведока са заштићеним идентитетом од 31.01.1998.године, Ерић Косте од 23. и 24.10.2002.године, Радовић Милана од 17.10. и 20.11.2002.године, Павловић Пера од 18.10.2002.године, Пејић Љубише од 18. и 21.10.2002.године, Араповић Ивана од 18.10.2002.године, Видовић Драгана од 18.,19. и 21.10.2002.године, Делић Влада од 26.10.2002.године, Петровић Пера од 27.11.2002.године, Николић Радинка од 14.02.2003.године, Машановић Драгана од 14.02.2003.године, Иванић Рада од 16.02.2003.године, Стевановић Драгана од 15.02.2003.године, Јурошевић Веселина од 16.02.2003.године, Марковић Обрена од 21.10.2002.године, Јурошевић Петра од 25.11.2002.године, Николић Цвјетина од 13.02.2003.године, Танић Петра од 17.10.2002.године, Видаковић Раца од 27.11.2002.године,

- транскрипт записника сведока Б1775 са суђења Милошевићу,
- транскрипт записника сведока Б1098-02062003-Т1 са суђења Милошевићу,
- записнике са транскриптом о саслушањима сведока од стране истражног судије тога суда у предмету Ки.В.бр.10/06, и то:
заштићеног сведока «Q» од 09.11.2006. године, Василић Маринка, од 10.11.2006. године, Араповић Ивана од 13.02.2007.године, Араповић Милана, од 13.02.2007.године, Стевановић Душана од 19.02.2007.године и 10.01.2008.године, Благојевић Здравка од 19.02.2007.године, Видаковић Српка, од 21.02.2007.године, Пејић Љубише од 21.02.2007.године, Благојевић Миленка од 05.03.2007.године, Савић Мила од 05.03.2007.године, Пејић Косте од 05.03.2007.године, Ристановић Миленка од 06.03.2007.године, Стевановић Драган од 07.03.2007.године, Видаковић Раца од 08.03.2007.године, Јурошевић Петра од 08.03.2007.године, Делић Влада од 08.03.2007.године, Павловић Пера од 09.03.2007.године, Видовић Драгана од 09.03.2007.године, Марковић Обрена од 09.03.2007.године, Танић Петра од 19.03.2007.године, Николић Радинка од 19.03.2007.године, ка Јурошевић Веселина од 19.03.2007.године, Николић Цвјетина од 20.03.2007.године, Машановић Драгана од 20.03.2007.године, Иванић Рада од 20.03.2007.године, Миљановић Мика од 29.03.2007.године, Благојевић Милана од 02.04.2007.године, Радовић Милана од 02.04.2007.године, Панић Петка од 05.04.2007.године, Петровић Пера

од 05.04.2007.године, Пожарац Бранка од 18.04.2007.године, Радић Божа од 18.04.2007.године, Радовић Горана од 18.04.2007.године, Васиљевић Стева од 19.04.2007.године, Јурошевић Дика од 19.04.2007.године, Перић Драгана од 19.04.2007.године, Васић Драгомира од 10.09.2007.године, Риђошић Драгана од 10.09.2007.године, Ивановић Влајка од 11.09.2007.године, Радовић Винка од 11.09.2007.године, Спасојевић Ратка од 11.09.2007.године, Павловић Драгана од 12.09.2007.године, Аћимовић Жарка од 12.09.2007.године и Кораћ Ивана од 12.09.2007.године,

- записнике о саслушању оштећених и свједока саслушаних путем међународне кривично правне помоћи од стране јавног тужилаштва Брчко Дистрикта и то:

Омеровић Сејда од 21.11.2006.године, Делић Мејре од 21.11.2006.године, Селимовић Омера од 21.11.2006.године, Ђулић Алије од 22.11.2006.године, Гојкић Мехмедалије од 25.12.2006.године, заштићеног свједока (ХФ) од 23.11.2006.године, Делић Сеће од 23.11.2006.године, Бркић Мурадифе од 24.11.2006.године и Јашић Мунавере од 24.11.2006.године,

- записнике о саслушању оштећених и свједока путем међународне кривично правне помоћи од стране Кантоналног тужилаштва Тузланског Кантона и то:

Муратовић Диле од 21.09.2007. године, Хасановић Ханифе од 19.09.2007.године, Јашаревић Фатиме од 18.09.2007.године, Авдић Адиле од 18.09.2007.године и Алић Џемиле од 18.09.2007.године,

- записник о саслушању свједока Лупић Агана путем међународне кривично правне помоћи од стране Тужилаштва-Тужитељства Босне и Херцеговине од 07.03.2008.године,

- записник о саслушању свједока Ерић Косте путем међународне кривично правне помоћи од стране Окружног тужилаштва у Бијељини од 22.05.2008.године,

- «Овлашћење» број 1957/92 од 01.06.1992. године, за пролаз кроз српске положаје Ђулић Алије и Лупић Агана.

- «Дневни оперативни извештај» команде источnobосанског корпуса Строго пов.бр.01/2-527 од 07.06.1992.године (МП-тач.8.) са потврдом о примљеном, обрађеном и предатом «Дневном оперативном извештају»,

- «захтјев општинском Штабу ТО Зворник и Кризном штабу ТО Зворник» од 04.05.1992.године Кризног штаба МЗ Пилица означених страница нумерацијом евиденције у Хашком трибуналу 01132512,
- списак састава прве чете Каракај 2.батаљона означених страница нумерацијом евиденције у Хашком трибуналу 01131414 до 01131418,
- «Списак особа заробљених 01.06.1992.године у мјесту Бијели Поток» сачињен од Удружења породица заробљених и несталих лица Опћине Зворник,
- «Списак заробљених (убијених) лица која нису депортована на Бијели Поток», сачињен од Удружења породица заробљених и несталих лица Опћине Зворник,
- «Списак лица одведених 01.06.1992.године из долине Сапне» бр.7-385 од 20.09.1994.године сачињен од Сектора службе Државне безбједности у Тузли означених страница нумерацијом евиденције у Хашком трибуналу 01256407 до 01256425,
- «Идентификоване особе са Бијелог Потока» из масовне гробнице «Грбавци» ексхумирани у периоду од 12. до 16.10.2000.године (38 тела),
- записници о ексхумацији посмртних остатака из секундарне гробнице «Црни врх» извршене у периоду од 11.08. до 03.10.2003.године, сачињени од стране Кантоналног тужилаштва Тузланског Кантона, са фотодокументацијом и објашњењима фотодокументације Сектора криминалистичке полиције МУП-а Тузла бр.08-02/3-5-04.6-5900/03 од 20.12.2003.године и 01.06. и 10.06.2004.године (укупно ексхумирано 629 посмртних остатака од чега је 481Б-комплет тела, 148БП-делови тела, 207ГБП-део тела и 129А-разних предмета),
- «Идентификоване особе са Бијелог Потока» из масовне гробнице «Црни врх» (179 тела), са извештајима о судско-медицинској експертизи коју је извршио експертни тим Клиничког центра у Тузли под вођством проф.др.Зденка Цихларжа,

- «Идентификоване особе са Бијелог Потока» из масовне гробнице «Црни врх» (363 тела), са извештајима о судско-медицинској експертизи коју је извршио експертни тим Клиничког центра у Тузли под вођством проф.др.Зденка Цихларжа, који се налази у предмету тога суда К.В.бр.5/05.
- службену белешку Ки.В.бр.10/06 од 15.12.2006.године,
- наредба Кризног штаба и Месне заједнице Пилица бр.01-119/92 од 04.05.1992.године о обавезујућим активностима командног штаба примљен 08.05.1992.године,
- извештај Службе за откривање ратних злочина у Београду 03/4-3 бр.605/06 од 08.02.2007.године,
- записник о показивању лица места Ки.В.бр.10/06 од 14.02.2007.године,
- «Информација о предузетим мјерама и радњама на заштити свједока» Министарства сигурности БиХ од 16.02.2007.године,
- «Лупић Аган и Ђулић Алија сазнања и подаци о њиховом држању...» Сектора безбједности команде 2.корпуса Армије БиХ бр.СП-10-101-114 (61-66)/93 од 28.09.1993.године,
- «Алија Ђулић и Аган Лупић провјера сазнања» од 06.07.1996.године,
- «Алија Ђулић и Аган Лупић резултати» од 25.07.1996.године,
- «Алија Ђулић и Аган Лупић провјера сазнања» од 22.07.1996.године.
- записнике о саслушањима окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка у предмету истраге Ки.В.бр.10/06,

Да се изврши увид у писмене доказе и то:

- цртеж – скица бр.1. и 2. које је својеручно нацртао заштићени оштећени сведок (ХФ) 23.11.2006.године,
- цртеж – скица бр.1. и 2. које је својеручно нацртао оштећени сведок Гојкић Мехмедалија 25.12.2006.године,

- фотодокументацију МУП-а Тузла о показивању лица места бр.08-02/3-5-046-645/07 од 19.02.2007.године,
- скицу лица места са топографском картом бр.08-02/3-5-046-645/07 од 19.02.2007.године,
- скицу лица места са фотодокументацијом масовне гробнице «Грбавци» Зворник сачињену од стране МУП-а Тузла под бројем 08-01/2-9-04.6-880/2 од 20.08.2002.године.

Да се по завршеном главном претресу окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко огласе кривима за извршено кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ, осуде на казне по Закону и обавезу на плаћање трошкова кривичног поступка.

Да се по основу одредбе из чл.33. ст.1. Законика о кривичном поступку, поступак по овој оптужници споји са поступком у предмету тога суда К.В.бр.5/05, спроведе јединствен поступак по оба кривична дела и донесе једна пресуда, обзиром да се ради о истим оптуженим лицима за више радњи истих кривичних дела.

Образложење

Одлуком Главног тужиоца Хашког Трибунала, у другој половини јуна 2004.године, у надлежност Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије пренет је предмет у вези више ратних злочина извршених на подручју Зворника - Република Српска, односно Босна и Херцеговина.

Одређени број ратних злочина везаних за места «Дом културе у Челопеку», «Пољопривредно добро Економија», «Циглана» те депортација цивила из Козлука обухваћени су оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ.бр.17/04 од 12.08.2005.године против седам лица и то: Грујић Бранка, Поповић Бранка, Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Сенише, Драгићевић Драгутина, те сада пок.Вучковић Душка за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ. У току главног претреса, судеће Веће је својим решењем од 26.05.2008.године раздвојило поступак против оптужених Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Сенише и Драгићевић Драгутина и исти довршило посебном првостепеном пресудом од 12.06.2008.године, док је раније посебном одлуком, против Вучковић Душка који је у току поступка

умро у притворској јединици Окружног затвора у Београду, тужилац одустао од оптужбе.

Дакле, против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка настављено је суђење због кривичног дела из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ по измењеној и прецизираној оптужници на главном претресу од 06.03.2008.године у предмету КВ.бр.5/05.

У посебном поступку спроведене истраге против окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка, вођене у правцу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СФРЈ извршеног у периоду од 01. до приближно 10.06.1992.године, према цивилима муслиманске националности из места Клисе, Ђулића, Гребе, Шетића, Грбаваца и др., прво на месту званом Бијели Поток, потом у Техничко-школском центру у Каракају, затим у Дому културе у Пилици и на крају у «Гериној кланици» у Каракају, прикупљени су подаци и докази који са довољно основа указују да су окривљени Грујић и Поповић извршили ово кривично дело, на месту, у време и на начин ближе представљен у чињеничном опису диспозитива ове оптужнице.

Наиме, према саслушаним сведоцима произилази да су мештани села Клисе, Ђулића и мештани других места који су се затекли у овим селима као избеглице из својих села, изразили жељу да се сви иселе на подручје Тузле које је било под контролом муслиманске стране у сукобу, обзиром да су ови мештани сви били муслиманске националности и вероисповести. Договор о коначном исељењу збио се 31.05.1992.године у кући Винка Радовића [REDACTED]. На састанку су испред представника власти српске Општине Зворник били Јово Мијатовић, председник Скупштине српске Општине Зворник и народни посланик и Спасојевић Драган, члан Кризног штаба и директор предузећа «Аутотранспорт», те Винко Радовић, представник [REDACTED] [REDACTED] а испред представника Клисе и Ђулића оштећени Ђулић Алија и Терзић Зијо. По постигнутом договору муслиманско становништво се имало иселити 01.06.1992.године правцем према Сапни, а средства превоза за становништво обавезали су се да обезбеде представници власти у Зворнику тј. српска страна.

Међутим, окривљени Грујић Бранко као председник Привремене владе, председник Ратног штаба и Ратног секретаријата и окривљени Поповић Бранко као командант Штаба Територијалне одбране и члан Ратног штаба, које функције су обављали у новоформираној српској Општини Зворник проглашеној одлуком њене Скупштине бр.01-023-237/92 од 15.03.1992.године, по претходном договору, одлучују да се војно способном мушком становништву напред наведених села не дозволи

исељење у Тузлу, већ да се исти одвоје и узму за таоце те истог дана затворе у Техничко-школском центру у Каракају. У спровођењу наведене одлуке ангажоване су јединице Територијалне одбране и припадници полиције из Зворника.

У јутарњим часовима 01.06.1992.године са јединицама територијалне одбране и уз употребу неколико тенкова и борбених возила «прага», прво је опкољено село Клиса и запречена раскрсница у Ђулићима и то део раскрснице који води према Сапни. Ту су, по примљеној наредби, припадници територијалне одбране, муслиманском становништву саопштили да формирају колону и иду према месту Бијели Поток где ће их чекати теретна возила и аутобуси за превоз. Када се на непоштовање постигнутог договора побунио оштећени Џинић Мурат из Клисе, истога је, наочиглед присуства већег броја оштећених жена и деце, непознати припадник територијалне одбране из пушке лишио живота. Тиме је свом становништву дато упозорење да морају ићи према Бијелом Поток, што су ови након тога и учинили. Колону цивила до Бијелог Потока са обе стране пратили су наоружани припадници јединица територијалне одбране.

Одмах по силажењу колоне становништва на асфалтни пут у Бијелом Поток, неки припадници ТО, војно способне мушкарце одвајају, а женама деци и старцима, наређују да сиђу са асфалтног пута у једну овећу ливаду са десне стране гледано према Зворнику. Одвојене мушкарце постројили су иза паркираних теретних возила у колону по два са рукама на потиљку. Када је цела избегличка колона сишла до Бијелог Потока и мушкарци одвојени, мушкарци су укрцани у теретна возила. И у Бијелом Поток неки од оштећених су се побунили због раздвајања па су од непознатих припадника ТО лишени живота и то: Гребих Мустафа, Џинић Алија, Парган Хусеин и Мајловић Јунуз. Мртва тела ових лица утоварена су у теретна возила заједно са одвојеним мушкарцима и тако са њима превезени у Техничко-школски центар у Каракају.

Код паркираних теретних возила у Бијелом Поток која су спремно чекала да изврше превоз одвојених и узетих за таоце војно способних мушкараца само муслиманске националности налазио се, наоружан дугим цевима и један број припадника полицајаца из Зворника који су ту обезбеђивали, потом до Техничко-школског центра, пратили ову колону возила.

На раскрсници у Каракају са својим «погребним возилом» стајао је и чекао долазак колоне возила из Бијелог Потока, сведок Радовић Милан, који је од Комисије за асанацију добио обавештење да у возилима има и

лешева, те да их преузме по њиховом истовару у Техничко-школском центру и одвезе у «Герину кланицу». Радовић је обавештење о довожењу лешева у ТШЦ добио од Ерић Косте – председника Асанационе комисије или од Млађеновић Неђа – директора комуналног предузећа и члана Асанационе комисије, који су обавештење добили од, за сада неидентификованих особа.

Шта се све догађало у Техничко школском центру ближе је чињенично представљено у диспозитиву ове оптужнице а о томе су нерадо говорили саслушани сведоци па и избегавали да о томе сведоче објашњавајући то на следећи начин: један од сведока каже: « ја сам хтео бежати одатле, нисам могао да поднесем...боље да ме на линији убију...боље ми је на линији...непријатно сам се осећао».

Због злочина који су чињени у ТШЦ у Зворнику је било јавно поговарање па је то вероватно и био разлог што су окривљени Грујић и Поповић одлучили да таоце измeste у Дом културе у Пилици, што су и учинили 05.06.1992. године ангажујући у ову сврху 4 аутобуса предузећа «Дрина-транс» из Зворника. Два аутобуса су била зглобна а два обична и по казивању сведока били су пуни.

Ни мештани села Пилице нису били задовољни затварањем таоца у њихов Дом културе у центру села, па су гледали како да се овог проблема реше. У том циљу командир полицијске станице у Пилици Јурошевић Петар је телефоном контактирао своје претпостављене старешине у Зворнику од којих је добио овлашћење да се полицајци ове полицијске станице не ангажују као стража код Дома. Ни председнику Месне заједнице Пилица, сведоку Петровић Перу, није одговарало што су муслимански таоци у Дому културе, на је он непосредно, сутрадан по довођењу таоца, лично отишао код окривљеног Поповић Бранка, односно команданта штаба Територијалне одбране «Марка Павловића», који му је дао одговор у смислу «да ће нешто видети», «те да то није његова брига».

Како казују сведоци-ангажовани стражари Пиличке чете ТО, муслимански таоци су провели у Дому културе у Пилици, можда око 4 дана. То јест тог четвртог дана су дошли припадници ТО познати по надимцима «Целат», «Бошко», «Пипа» и још неки са камионима и у више тура одвозили таоце из Дома према Зворнику. Временски размак између направљених тура износио је око 2 часа. Ови по надимцима познати територијалци, камионе са таоцима су пратили у свом посебном возилу и сваки пут се враћали по следећу тору. Један од ових припадника ТО познат по надимку «Целат», за кога они знају да је родом из Тршића је саопштио

сведоку Машановић Драгану да таоце возе у «Герину кланицу» у Каракај и убијају.

У поступку истраге прибављени су писмени докази и од стране Тужилаштва Хашког трибунала о изјавама следећих сведока: Ђулић Алије, Ерић Косте, Радовић Милана, Павловић Пера, Пејић Љубише, Араповић Ивана, Видовић Драгана, Делић Влада, Петровић Пера, Николић Радинка, Машановић Драгана, Иванић Рада, Стевановић Драгана, Јурошевић Веселина, Марковић Обрена, Јурошевић Петра, Николић Цвјетина, Танић Пера и Видаковић Раца, који по основу одредбе из чл.14а. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине представљају доказ и по домаћем праву а који потврђују утврђено стање ствари у спроведеној истрази, ближе представљену у чињеничном опису диспозитива ове оптужнице.

У поступку истраге од стране истражног судије Већа за ратне злочине у Београду саслушан је већи број оштећених и сведока, а један број оштећених и сведока саслушан је и путем међународне кривично правне помоћи од стране Тужилаштва Дистрикта Брчко у Брчком, Кантоналног тужилаштва Тузланског Кантона у Тузли, Тужилаштва-Тужитељства БиХ у Сарајеву и Окружног тужилаштва Бијељина у Зворнику.

У спровођењу ове истраге, Окружни суд у Београду Веће за ратне злочине је са Кантоналним тужилаштвом Тузланског Кантона из Тузле, по основу Европске конвенције о пружању помоћи у кривичним стварима и ратификованог Уговора о правној помоћи у кривичним и грађанским стварима између Србије и Црне Горе и Босне и Херцеговине, закључио Споразум о формирању заједничког истражног тима. Заједнички истражни тим формиран је 19.02.2007. године који је истражни тим који је извршио радњу «показивања лица места» од стране једног преживелог сведока – оштећеног.

По основу Меморандума о сагласности у остваривању и унапређењу сарадње у борби против свих облика тешког криминала закљученог између Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије и Тужилаштва-Тужитељства Босне и Херцеговине прибављени су и писмени докази који се односе на извршене ексхумације и идентификације посмртних остатака из масовних гробница на месту званом «Грбавци» и «Црни врх». Ови писмени докази представљају доказе и по домаћем праву јер су ексхумације урађене од овлашћених органа друге државе а у идентификацији примењени научни методи ДНК анализе, реномиране комисије.

У поступку истраге прибављени су и спискови особа заробљених 01.06.1992.године у месту Бијели Поток, који је сачињен од Удружења породица заробљених и несталих лица у коме је наведено 600 имена и списак лица одведених 01.06.1992.године из долине Сапне сачињен од стране Државне безбједности у Тузли који садржи 712 имена. Поред ових спискова прибављен је и списак заробљених (убијених) лица која нису депортована на Бијели Поток сачињен такође од Удружења породица заробљених и несталих лица и који садржи 68 имена.

Према подацима за лица идентификованих особа у списковима датим након извршених ексхумација из масовних гробница «Грбавци» и «Црни врх» и подацима за лица из спискова сачињених од Удружења породица заробљених и несталих лица те Сектора службе државне безбједности, поређењем и сравњењем личних података смртно страдалих лица, може се са сигурношћу извести закључак да су лица наведена у диспозитиву ове оптужнице смртно страдала и то:

- на месту Грбавци 35 лица, бивших мештана из Ђулића, Клисе, Шетића, Кучић Куле, Бијелог Потока, Грбаваца, Тршића, Челишмана, Радаве, Доњих Грбаваца, Гребе, Мракодола и Сјенкоса, и то:

Лолић Мурат, Селимовић Смајо, Мајловић Јунуз, Грахић ██████████ Мурадиф, Лимић Ибрахим, Џинић Алија, Авдић ██████████ Хрустан, Селимовић Емин, Ибрић Сејфо, Дардаган Хусеин, Рамић Изо, Лолић Изет, Кадрић Мирсад, Џафић Сенад, Халиловић Фетија, Рамић Ризван, Мемиџановић Фехим, Мустајбашић Мустафа, Хамзић Нешад, Авдић Ђазим, Омеровић Мујо, Лупић Рамиз, Окановић Реиф, Бошњаковић Рифет, Селимовић Авдија, Гребић Мустафа, Мусић Ахмет, Авдић Хасан, Суљић Музафир, Терзић Авдија, Адемковић Бериз, Авдић, Хајдара, Хрустан, Грахић Салих, Исламовић Аган и Мусић Џемаил; а,

- на месту зв.»Црни Врх» 235 лица, бивших мештана из Ђулића, Клисе, Шетића, Кучић Куле, Бијелог Потока, Грбаваца, Тршића, Челишмана, Радаве, Доњих Грбаваца, Гребе, Мракодола, Сјенкоса, Петковаца, Снагова, Калудрана, Хајдаревића, Гуштера, Новог Села, и то:

Селимовић Аган, Гојкић Нијаз, Омеровић Един, Гојкић Хусеин, Алић Алија, Софтић Мешан, Рамић Фетија, Терзић Рашид, Бошњаковић Ибрахим, Софтић Хакија, Делић Осман, Хуремовић Исмет, Грахић Сафет, Исламовић Мустафа, Окић Ферхат, Јашаревић Нурија, Хасановић Фетија, Бегановић Халил, Селимовић Џевад, Мустајбашић Изудин, Осмић

Фахрудин, Хасановић Мурадиф, Јашаревић Вехид, Селимовић Мевлудин, Делић Нихад, Авдић Садик, Халиловић Шемсудин, Џинић Хазим, Таловић Есад, Мемичановић Алија, Џинић Харис, Хамзић Асим, Селимовић Зенун, Хрустић ████████ Фехрат, Џинић Енвер, Бајрић Сакиб, Хрустић Фикрет, Хрустић Мухамет, Гојкић Мустафа, Мустајбашић Елвир, Алић Реџо, Јашаревић Елвир, Чектавица Охран, Лолић Џемо, Џинић Изет, Хасановић Хусеин, Грахић Сејад, Черкић Нурија, Топаловић Аган, Џинић Рифет, Ђулић Рифет, Џинић Химзо, Дардаган Хасан, Грахић Халил, Мусић Салих, Грахић Хазим, Ђулић Сулејман, Алић Хариз, Грахић Мирсад, Џафић Аган, Дардаган Суад, Омеровић Сафет, Рамић Мухидин, Дураковић Хајрудин, Грахић Хасан, Алић Решид, Рамић Мехмедалија, Исламовић Шабан, Хоџић Ибришим, Хрустић Кајтаз, Џинић Сејдалија, Хамзић Шабан, Алић Мехдо, Грахић Алија, Ђулић Емин, Ахметовић Аган, Алић Садик, Џинић Расим, Тахић Амир, Лупић Ибро, Лолић Ахмет, Делић Менсур, Рамић Мурат, Алић Рашид, Хрустић Мевлудин, Софтић Сафет, Ђулић Мухамед, Селимовић Хусејин, Салкић Рамо, Алић Сафет, Делић Фахрудин, Авдић Мухамед, Хрустић Мехмедалија, Ибрахимовић Мухамед, Хрустић ████████ Фехрат, Хрустић Неџад, Алић Низјаз, Хамзић Расим, Мустафић Сенад, Хрустић Мухамед, Авдић Хусеин, Тахић Музафир, Делић Мирсад, Џинић Мустафа, Џинић Изет, Бегановић Салкан, Рамић Мустафа, Грахић Салко, Топаловић Аљо, Дардаган Мемсур, Хамзић Изет, Мухамедбеговић Адмир, Муратовић Издриз, Грахић Елвир, Грахић Јасмин, Алић Абдулах, Ибрахимовић Изет, Хусејиновић Мехдин, Алић Осман, Тахић Мирсад, Топаловић Сафет, Ибрахимовић Елвир, Делић Нуриф, Ибрахимовић Химзо, Хајдаревић Харис, Мусић Абдурахман, Џинић Сабит, Мусић Изудин, Ђулић ████████ Алија, Грахић Алија, Омеровић Мемсудин, Грахић Нијаз, Делић Сафет, Дардаган Осман, Хасановић Фехим, Ђулић Хазим, Тахић Аган, Лупић Рамо, Хрустић Фетија, Ибрахимовић Јасмин, Делић Нусрет, Чолић Мухамед, Делић Сејдо, Топаловић Суљо, Ђулић Сабит, Алић Самед, Шерифовић Енес, Чолић Насуф, Лолић Енвер, Ђулић Сеад, Тахић Хасан, Окић Ибрахим, Ђулић Хазим, Осмић Јасмин, Ђулић Хајрудин, Авдић Ариф, Ђулић Адмир, Ђулић Џемил, Алић Рефик, Ибрахимовић Еснаф, Грахић Хајдар, Муратовић Сенад, Алић Фикрет, Сеферовић Мујо, Ибрахимовић Осман, Хасановић Сејдо, Авдић Хасиб, Јашаревић Авдо, Џафић Смаил, Мусић Хакија, Хусејновић Сејфо, Селимовић Рифет, Дураковић Мумин, Шерифовић Рифет, Ђулић Исмет, Гојкић Аган, Калајџић Фетија, Делић Смајил, Делић Амир, Бегановић Џевад, Омеровић Беган, Муратовић Бериз, Грахић Мехмед, Бегановић Идриз, Лупић Махмут, Грахић Сенад, Јашаревић Хасан, Рамић Хамдија, Сеферовић Хусеин, Нукић Исмет, Хусејновић Расим, Делић Нурија, Авдић Џенит, Шерифовић Сафет, Хасановић Муриз, Омеровић Сулејман, Џинић Мухамед, Таловић Хајро, Хрустић Мехмедалија, Смајловић Смајо, Лолић Салих, Грахић Мухамед, Бегановић Мурис, Грахић Халчо, Ахметовић

Исмет, Хуремовић Сафет, Гојкић Химзо, Бекрић Сабит, Бекрић Абдулах, Шерифовић Хајдар, Бегановић Рефик, Хуремовић Мирзет, Бегановић Мустафа, Сакић Салих, Лолић Цевад, Хамзић Ибрахим, Смајић Авдо, Топаловић Изет, Делић Хрустан, Бегановић Сафет, Брзовић Бего, Догић Мехмедалија, Гојкић Алија, Тахић Мустафа, Ибрахимовић Нијаз, Брзовић Сејфо, Смајловић Исмет, Селимовић Сафет, Хусејновић Шевко, Алић Сабит, Алић Самир, Омеровић Зеир, Суљић Узеир, Хусејновић Нихад и Лупић Мехо.

Да су напред наведена лица смртно страдала у периоду од 01.06. до око 10.06.1992.године казују и готово сви саслушани сведоци, а посебно сведоци оштећени и то: Гојкић Мехмедалија, који је након неколико дана проведених у ТШЦ, ослобођен; Лупић Аган, који је након извесног времена проведеног у ТШЦ истог дана по затварању ослобођен; Ђулић Алија, који је лишен слободе и затворен у просторије Штаба територијалне у Зворнику непосредно пред само исељавање и узимање таоца; заштићеног сведока који је стицајем околности преживео и чин стрељања таоца на месту званом «Герина кланица».

За све до сада идентификоване жртве из овог злочина у поступку истраге није се могло утврдити тачно место страдања, да ли је било у ТШЦ, ДК «Пилица» или у «Гериној кланици», што није битно за постојање самог кривичног дела, обзиром да је несумњивим учињено да су наведене жртве страдале на њиховом путу раздвајања 01.06.1992.године на Бијелом Потоку, потом истог дана заточења у Техничко-школском центру у Каракају где проводе око 5 дана, потом у Дом културе у Пилици где проводе око 3-4 дана и на крају у чину масовног убиства у «Гериној кланици» у Каракају.

Саслушани оштећени у својству сведока потврдили су да је прво убијен у Ђулићима Џинић [REDACTED] Мурат [REDACTED] који се побунио због чега им се не дозвољава да иду у договореном правцу исељења тј. према Сапни. Ово лице убио је непознати припадник територијалне одбране пуцњем из пушке у присуству већег броја мештана у којима је било и жена и деце. Такође саслушани оштећени потврдили су да су од стране непознатих припадника ТО на Бијелом Потоку убијени и Гребих Мустафа [REDACTED] Џинић [REDACTED] Алија [REDACTED] Парган Хусеин [REDACTED] Мајловић Јунуз [REDACTED] и Селимовић Емин [REDACTED]

Одмах по затварању у прву просторију Техничко-школског центра, због недостатка простора и ваздуха угушио се већи број оштећених таоца, међу којима су била и следећа лица: Грахић Салих, Грахић Мурадиф, Селимовић Авдија, Смаиловић Енвер, Јашаревић Мирсад и Мајловић Енес.

Из сведочења оштећеног Гојкић Мехмедалије утврђује се да су непознати припадници Територијалне одбране злостављали заточене таоце и у другој просторији ТШЦ – делу велике хале ограђене плетеном арматуром, тиме што су им наређивали да певају српске песме, при испитивању тукли разним предметима а један број оштећених одводили у прву просторију до самог улаза и ту их лишавали живота јер су се из ове просторије чули пуцњи одмах по њиховом извођењу. Овај оштећени тврди да је на овакав начин убијено најмање 30 до 40 таоца у периоду до кога је он боравио у ТШЦ.

Сведочење Гојкића потврђује и сведочење заштићеног сведока преживелог и из чина стрељања у «Гериној кланици», с тим што овај оштећени тврди да је у ТШЦ, на напред описани начин, смртно страдало и до 200 таоца.

Казивања ове двојице оштећених у доброј мери потврђена су и сведочењем Радовић Милана који каже да је из ТШЦ у више наврата са теретним возилом одвозио лешеве до «Герине кланице». Не зна тачан број направљених тура, али зна да је у једној тури возио од 13 до 15 лешева.

Према казивањима сведока – стражара код Дома културе у Пилици као и сведока председника Месне заједнице Пилица – Петровић Пера, утврђује се да је из Дома изведено од стране непознатих припадника ТО 3-4 таоца и убијено одмах иза Дома, као и да су ови исти непознати припадници ТО, после само 3-4 дана, од дана затварања, све таоце одвезли са три теретна возила према Зворнику и то у три туре. Непознате припаднике ТО ови сведоци знају по надимцима: «Целат», «Пипа», «Бошко из Каракаја».

Сам чин стрељања таоца у «Гериној кланици» преживели сведок описује по догађању, али без ближе идентификације лица која су вршила стрељање. Када је овај оштећени успео побећи из «Герине кланице», чуо је долазак још две туре возила и рафале пушака све идентично као што је и он преживео у првој тури. Иначе у првој тури, по сећању овог оштећеног, у његовом возилу било је укупно око 64 лица.

Правном оценом утврђеног стања ствари у поступку истраге, на несумњив начин се да закључити да постоји узрочно последична веза између донетих усмених одлука окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка у својствима прецизно наведеним у диспозитиву оптуженице и наступелих последица – незаконитог узимања за таоце приближно 600-700 војно способних мушкараца муслиманске националности и њихово

затварање у просторно недовољне и потпуно неусловне просторије, прво у ТШЦ а потом у Дому културе у Пилици, при чему нису поштовали ни прописани минимум мера према узетим таоцима у заточеничким објектима, сходно правилима чл.5. Протокола II, а које радње су резултат незаконитих чињења окривљених и предузете су са директним умишљајем.

Убиство једног муслимана у Ђулићима, више њих у Бијелом Потоку, затим угушење једног броја таоца у Техничко школском центру и убиства већег броја таоца у истом објекту, те убиства неколико таоца код Дома културе у Пилици па на крају убиство таоца на месту зв. «Герина кланица» у Каракају, према прикупљеним доказима имају се узети да представљају последице нечињења окривљених Грујића и Поповића извршених са евентуалним умишљајем. Ово зато што су окривљени према својствима које су имали и то: окривљени Грујић Бранко као Председника Привремене Владе (на коју функцију је изабран Одлуком Кризног штаба број 01-1/92 од 10.04.1992.године, чији је командант у то време био), Председника Ратног штаба и Ратног секретаријата (на које функције је именован Одлуком Привремене Владе бр.01-023-42/92 од 20.05.1992.године), а опт.Поповић Бранко у својствима: Команданта Штаба Територијалне одбране (на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-44/92 од 28.04.1992.године под лажним именом *Марко Павловић*) и члана Ратног штаба (на коју функцију је именован, такође под лажним именом *Марко Павловић* Одлуком Привремене Владе број 01-023-42/92 од 20.05.1992.године)-које функције су оптужени обављали у новоформираној Српској Општини Зворник проглашеној Одлуком њене Скупштине број 01-023-237/92 од 15.03.1992.године, били у обавези да онемогуће и спрече свако незаконито понашање ангажованих у овој акцији припадника ТО а посебно да онемогуће неоправдана убиства која су ови чинили, што је и била њихова обавеза прописана Правилима из чл.3. став 1. тачка 1. под а), б) и ц) IV Женевске конвенције и из чл.4. став.2. тачка а), ц) и е) Протокола II. Према стварним околностима случаја, окривљени су били у могућности да предузму такве мере које би заштитиле телесни интегритет и живот таоца, али то они нису ни покушали да предузму.

У својим одбранама окривљени не признају извршење кривичног дела, при чему окривљени Грујић Бранко то чини уопштеним негирањем, без позивања на неке чињенице, податке и доказе, док окривљени Поповић Бранко наводи одређене чињенице које упућују да је био упознат са незаконитим узимањем таоца, али да никакву активну улогу у томе није имао нити је он био одговоран за ову акцију те крајњу судбину таоца, тј. да се то све догађало негде у јулу месецу 1992. године када он више није имао никакву командрну улогу у Штабу територијалне одбране у Зворнику.

Одбране окривљених су неосноване, јер доведене у везу са прикупљеним доказима, показују се као неистините.

Заштићени сведок «Q», оштећени сведоци Ђулић Алија и Лукић Аган, те сведоци припадници каракајске чете који су били стражари код ТШЦ у свему потврђују да је окр. Грујић Бранко одмах по затварању таоца у ТШЦ дошао са сведоком «Q», до испред овог објекта где се уверио да су таоци узети и затворени, да су затворени у просторно неодговарајућу просторију, да је у овом просторији било јако загушљиво и вруће, да таоцима није дата храна и тсл. а потом да је заједнички са окривљеним Поповић Бранком учествовао у одлуци око ослобађања оштећених Ђулић Алије и Лупић Агана, и да је на крају био на лицу места код ТШЦ када су таоци из овог објекта пребачени у Дом културе у Пилицу. Обавеза Грујић Бранка је била да и даље прати и предузима мере и радње за заштиту узетих таоца, све до њиховог коначног ослобађања, што он није чинио, нити се посебно интересовао за даљу њихову судбину.

Напред наведени сведоци указују и на одговорност окривљеног Поповић Бранка, јер је исти непосредно ангажовао јединице Територијалне одбране у Бијелом Потоку, за незаконито узимање талаца, потом посебно ангажовање припадника каракајске чете ТО и чете ТО из Пилице за обезбеђење ТШЦ и Дома културе у Пилици у вези којих објеката је и непосредно учествовао у ослобађању прво Лупић Агана из ТШЦ а потом и Ђулић Алије, чију пропусницу број 1957/92 од 1.6.1992.године за пролаз кроз српске положаје је непосредно издао и потписао а потом, према казивању сведока Петровић Пера, потпуно владао ситуацијом у вези са пребацивањем таоца у Пилицу, говорећи овом сведоку да није његово да се он брине о затвореним Муслиманима у Дому културе у Пилици. Окривљени Поповић Бранко имао је стварну могућност непосредног командовања и контроле над јединицама ТО, чији су припадници започели и на крају завршили убиство готово свих таоца.

Окривљени Поповић потпуно неосновано наводи да се исељавање Клисе, Ђулића и мештана других села муслиманске националности, догодило у јулу месецу 1992.године, што апсолутно не одговара истини јер ову чињеницу нико од бројних саслушаних оштећених и сведока није потврдио, па ни сведоци – стражари припадници каракајске и пиличке чете територијалне одбране.

Након ликвидације свих заточених таоца, ни окривљени Грујић Бранко ни окр. Поповић Бранко, нису показали баш никакво интересовање где су, шта је са њима и каква је коначна судбина таоца, па се не може узети као истинита њихова одбрана да о коначној судбини таоца нису

уопште упознати. Ово тим пре што је, колико толико, структура власти српске општине Зворник, у периоду од 01.06. до око 10.06.1992.године, заточеним таоцима обезбеђивала храну, након чега то више није имала потребе чинити. Једно успутно интересовање окривљеног Грујића, «да ли се овима доставља храна» (мислећи на заточене таоце у ТШЦ) и добијени одговор «скинути су са хране» (који сам по себи довољно говори), јесте својеврсна слика понашања обојице окривљених.

Како на страни окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка нисам нашао околности које би искључиле кривичну одговорност, то предлажем да их суд за наведено дело огласи кривима, осуди на казну по закону, као и да их обавезе да плате трошкове кривичног поступка.

ТУЖИЛАЦ

ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

Владимир Вукчевић

